

7:de häftet:

Stjufmobren.
Stjufsgöfsen.

8:de häftet:

Den ofkyldige fången.
I staden och på landet.

9:de häftet:

Wallgöfsen.
Wännerna.

10:de häftet:

Elbswådan.
En båtsård.

11:te häftet:

Söndagskolan.
De Grefliga.

12:te häftet:

Fiskarfejerna.
Twillingssysterarna.

Svarje häfte kostar 12 penni.

Mot kontant betalning behålles hos utgif-
waren hwart 6:te exempl. gratis.

Penni-Bibliothek

för barn.

IX.

Innehållande:

Wallgöfsen.

Wännerna.

Anna

HELSINGFORS,

G. W. Edlunds förlag.

Annobu

II le 1
Kapsel

Wallgoßfen.

Det war en gång en gosfe som hette E-
rif; han bodde med sina föräldrar och tven-
ne syfton uti en liten koja nära till en stor
stad. Han hade intet annat att göra än
walla fåren från morgon till qväll. Det
tyckte wäl mången lat gosfe wara mycket
roligt, men så tyckte ej Erif, th han war
en lärgirig gosfe och tyckte det wara ett
alltför lättjefullt lif. Mycket heldre hade
han gått i skolan och fått lära sig läsa och
strifwa, än att walla fåren hela dagen.
Ofsa, när han satt wid landsvägen och
såg huru små gosjar och flickor, med böc-
kerne under armen, wandrade till skolan,
suckade han: "ack, om jag wore en bland
desså, huru slitig och uppmärksam stalle
jag ej wara! Om jag endast finge lära
mig bokstäfswerna!" Erif war redan 7 år,

men kände ännu ej bokstäfverna. Svaraf kom det? — Jo, hans fader kunde ej läsa; hans moder kunde wäl litet, men hant aldrig lära Erik, ty hon war jemt i staden för att hjelpa och förtjena penningar; desutom måste Erik ju walla fåren, han war den äldste och hans syston woro ännu för små för att kunna sticcas ensamme ut i skogen.

En sommar dag satt Erik under ett stort träd och funderade på huru han kunde få lära sig läsa; då hörde han på affjänd ett buller. "Åh", tänkte han, "det är säkert Joseph och Lena som hemta min middag." Men så war det ej. Det war en hel skara af barn som kommo till ången för att leka. De tyckte alla om Erik och walde derföre den ången, der Erik wallade sina får. "God dag, Erik!" ropade barnen, "ester som det är lördag i dag kommo wi hit för att leka med dig." — "Det är bra", sade Erik, "men jag wille heldre lära mig läsa, än leka nu." — "Det är likt dig,

Erik", sade en af de äldre, gosfarne, som hette Kalle; "om du bara en gång skulle få sitta i skolan och plugga skallen full ut af lärdomar, så skulle du ej bedja oss lära dig läsa." — "Ja, men jag wille ändock lära mig läsa, det wore så roligt att fördrifwa den långa dagen med någonting. Nog skulle far gifwa mig några kopet att köpa en a-b-c-bok." — "Om du will, så skall jag låna min a-b-c-bok åt dig, bara de andre lära dig läsa", sade Maja. "Jag skall blifwa skolmästare!" ropade Anders. "Och wi andra skola blifwa skolbarn", sade Greta, "och så roligt!" Barnen satte sig alla på gräset, Anders tog a-b-c-boken och en peksticka samt började lära. De andra barnen, som redan kunde läsa, sade endast för rostull ester, samt skrattade och pratade, men Erik riktigt slutade hwarje ord som Anders talade.

Så hade han nu någorlunda wäl lärt sig bokstäfverna, då barnen åter aflägsnade sig. Maja hade lånt honom sin a-b-c-

bol, så att han kunde läsa öfwer bokstäf-
werna till nästa lördag, då han skulle få
lära sig stafwa. Men som Erik tyckte att
lördagen länge lät wänta på sig, tog han
sin knif och skar sig näfwer. Från en ut-
brunnen brasa tog han ett sotkol och bör-
jade så rita efter bokstäfwer i a-b-c-bo-
ken. När nu lördagen kom och med den
de andra barnen, kunde Erik både skrifa
och läsa alla bokstäfwer i alfabetet.
"Du är en präktig pojke, Erik!" sade An-
ders: "det, som wi andre behöft flere weckor
till, har du lärt dig på en wecka." Nu
lärde barnen honom stafwa och det dröjde
ej länge innan han kunde läsa.

En gång hittade Erik på landsvägen en
gammal, halft sönderriwten tidning. Su-
blande af glädje, sprang han till sitt älsk-
lingsställe och började med begärlighet staf-
wa ihop de stora bokstäfwer, som stodo
öfwerst på bladet. "Åh, Finlands Allmän-
na Tidning", ropade Erik, "se nu blir jag
ju rätt lärd! Finlands allmänna tidning

läsa ju de förnäma också." Han läste nu
igenom hela bladet och stoppade det sedan
i fickan.

En annan gång, då han åter slyselfatte
sig med att skrifa med sotkol på näfwer,
kom en herre tätt förbi, då han såg Erik,
sade han: "hwad gör du, min gosse?"
"Jag försöker att skrifa!" "Har du ej an-
nat än sotkol att skrifa med?" — "Nej,
herre, mina föräldrar äro så fattiga, att
de ej hafwa råd att gifwa mig papper och
penna." "Så, nå hwem har lärt dig skrifa-
wa?" "Bybarnen lärde mig läsa och sedan
försökte jag sjelf att rita efter bokstäfwer."
— "Efter du ej har någon penna, skall
jag gifwa dig den här. Hwad heter du?"
— "Jag heter Erik Kamlin och får så
mycket tacka för pennan." "Åh, men du har
ej papper heller, här, skall du få." Den
gode, gamle herrn tog ett helt ark hwitt
papper och räkte Erik. Denne tackade och
herrn gick sin väg.

Alla dagar skref Erik på sitt stora pap-

per, men icke anu mera bokstäfver, utan me-
ringar. Snart blef dock den glädjen all,
ty papperet blef fullskrifwet. Men sedan
han nu engång fått försöka att skrifa med
papper och penna, blef lusten att lära sig
ännu större. Dagligen satt han och sun-
derade på någon utväg dertill. Slutligen
kunde han ej mera afhålla sig från att un-
derrätta sina föräldrar om den plan han
uppgjort för sig sjelf i skogen. Han gick
då en dag till sin fader och begärde att få
gå till staden. "Hwad skall du göra der?"
— "Jag skulle vilja söka mig plats som
bodgosse der någorstädes." — "Åh, kära
barn, hwem vill hafwa en sådan traswarg
till bodgosse." — "Gulle pappa, låt mig
gå", bad Erik, "låt mig helst försöka, det
är så ledsamt att walla fären. Hwarendå
kopet jag får, skall jag sticka hem." "Låt
honom gå", hwiskade modren, den stadars
gossen behöfwer verkligen en bättre sys-
selfättning." Fadren gaf då med sig och
Erik wandrade nästa morgon, helt tidigt,

till staden. Hela wägen gick han och sjöng.
Ej heller twiflade han på att blifwa emot-
tagen som bodgosse. Nu kom han till en
kulle, helt nära staden. Han steg då upp
för den och kunde då riktigt öfwerståda
den, i hans tycke, så stora och wackra sta-
den. "Åh", sade han för sig sjelf, "hwad
sta'n är wacker! Säkert är denna stad
den wackerste i hela werlden." Han steg
åter ned och fortsatte sin wandring. Snart
kom han till stadsporten. Med öppen mun
och widt uppspärrade ögon betraktade han
de höga husen, och de wackra fruarna, och
de nätta gossar och flickor, hwilka spatsera-
de på de renfopade gatorna. Han gick förbi
flere wackra bodor, men tordes ej gå in.
De woro ju så granna och herrarne der-
inne woro så wälfädda och sågo så förnä-
ma ut; snart kom han dock till en mindre
grann boda. Der stod handelsmannen sjelf
i dörren. Flere gossar sprungo om hwar-
andra derinne och fjestade för hwar och en
som kom. Rädd och blyg steg Erik upp

för trappan och gick in i bodan. Utan att tala till honom, räckte handelsmannen en slant åt honom, men Erik lade slanten på bordet och sade: "behöfwer herrn en bodgosse?" Handelsmannen mätte honom med sina blickar, och sade sedan: "nej, inte nu, men kanske i höst. Är det du som skulle blifwa bodgosse?" — "Ja." — "Hwad kan du? du är väl ej mera än 7 år." "Äh jo, jag har nyligen fyllt åtta." "Så! nå har du gått i skolan?" "Nej." — "Hwad har du då gjort de 8 år du lefwat?" — "Jag har wallat får." "Nå, men en bodgosse måste kunna läsa, skrifwa och räkna." — "Mog kan jag skrifwa och läsa litet, men fi det tredje, som herrn sade, det kan jag ej." — "Sär har du penna och papper, skrif nu ditt namn." Erik skref så bra han kunde, och lade sedan pennan på bordet, i det han med en rädd blick på handelsmannen sökte att utforska hwad denne tyckte derom. Handelsmannen klappade honom på hufvudet och sade sedan mycket vänligare än

förent: "min käre gosse, du skrifwer mycket bättre än jag kunnat tro; hwem har lärt dig skrifwa?" Erik berättade nu, huru hvar barnen lärt honom läsa, samt huru han sedan lärt sig skrifwa med sotkol och näfwer. Handelsmannen sade då: "jag ser att du är en snäll gosse, derföre tager jag nu emot dig. Men först skall jag låta dig gå hos någon, så att du får lära dig räkna, eller od, ja, jag tror att det är tillöck med bättre, du kan så lära dig här af Hör hit Kronholm, du kan taga den här gossen under din wård: han skall lära sig räkna och handelsrörelse. War nu god emot honom, han är en präktig pojke!" Kronholm lofwade allt och började strax prata med honom, för att blifwa rätt bekant med honom. Efter en liten stund kom handelsmannen till Erik och sade, i det han räckte honom några klädespersedlar: "se här, kläd dig nu och håll dig sedan sunn och ordentlig, min gosse." Erik tackade hjertligt och gick bort för att kläda sig.

Flere år förgingo efter denna händelse. Erik blef yngling, han blef man och war allt ännu på samma ställe. Men hans husbonde hade blifwit en gammal, orkeslös gubbe. En dag kallades Erik till den gamle herrn, hwilken sade: "hör på Erik, stäng dörren." Erik gjorde så. "Se så, sätt dig nu." Erik satte sig. "Ser du, jag har alltid tyckt om dig", började handelsmannen, "ty du har warit en flitig och trogen gosse, du har äfwen wårdat mig under mina många sjukdomar, derföre will jag nu göra dig något godt. . . ." Erik wille afbryta honom, men den gamle upplyftade sitt pekfinger och fortsatte: "du wet, att jag ej har några släktingar, derföre will jag låta dig ärfwa allt hwad jag äger. . . ." Åter wille Erik afbryta honom, men blef också denna gång bragt till tystnad. "Jag har nu sagt dig, hwad som länge legat mig om hjertat. Efter min död finner du bland mina papper en Bibel, en snusdosa och några bref, alla uti samma paket, dem

skall du gifwa åt min goda vän, handelsman Lindholm. Så nu och kalla hit profsten, samt några af mina bokhållare: Kronholm, Berg och Swenson."

Några dagar derefter dog Eriks husbonde och wälgörare. Han följdes till grafwen af alla handelsmän i hela staden. Intet öga war torrt, då kistan sänktes i grafwen.

Så snart Erik ställt allt i ordning efter begrafningen, for han hem och hemtade sina föräldrar till sig i staden. Hans syster war ute att tjena, hans broder war gift och hade flere barn. Alla gosarne (de woro fyra) lät Erik uppfostra till handelsmän, men flickorna blefwo hemma hos deras föräldrar. Han både lånade och skänkte penningar åt deras föräldrar, så att äfwen de blefwo dugliga och nyttiga menniskor.

Så hade det då blifwit en rik och god handelsman, både mächtig och willig att hjälpa sina fattiga underhafwande och släktingar, af den fattige wallgossen Erik Kamlin.

Wännerna.

Uti staden T. . . . fans fordom en skola för fattiga barn. År 18** fans der mera elever än wänligt, men ibland alla barnen woro inga så slitiga och beskedliga som 2 små flickor; den ena hette Rosa F., den andra Ebba H. Den enas far wor rådmän, den andras urmakare. Båda kommo på samma gång till skolan; de woro då 6 år hwardera.

Nedan första dagen wisade de så mycken slit och ihärdighet, att lärarinnan genast fattade tycke för dem. Hwarje termin blefwo de uppslyttade. Emedan de woro wänliga emot sina kamrater, hade de många wänner, mest höllo de dock af hwarandra. Många små bewis på deras wänskap kunde jag nämna, men will omtala endast ett, som tillräckligt skall bewisa hwad wänskapen förmår: en dag bådo skolbarnen sin lärar-

inna om lof att under frihetstimman få gå ut på gården. De erhöillo hennes tillåtelse och sprungo glada ned för trapporna; endast Ebba och Rosa quarblefwo: Rosa wille ej lemna Ebba, hwilken hade tandwärf och ej fick wara mycket ute. De satte sig således på sina platser och började prata om ett och hwarje. "Wet du, Rosa, i morgon, om mina tänder äro friska, tänker jag hafwa bröllop åt min docka, will du då komma till mig?" sade Ebba. "Mycket gerna, om wi bara ej hafwa alltför stora lexor tills i morgon." — "Tills i morgon, som är söndag, kära Rosa!" — "Så så; ja, nå då kommer jag wisst om mamma tillåter." — "Wet du, jag sydde i går en utmärkt brudklädning åt henne, ljusgult taff." — "Åh, hwarifrån fick du ljusgult taff?" — "So, ser du, mamma tog sönder en af pappas gamla rockar, der war gult taff till foder i ärmarne." — "Så så, nå huru gjorde du den?" — "Efter nyaste modet naturligtwis, ser du?" Ebba wisade henne

en bok, "ser du, just som denna slickas klädning här i boken." Ebba började nu bläddra i en tyft bok, som tillhörde lärarinnan, och uti hwilken barnen brukade läsa innantill; "se här är den, just så här gjorde jag den." Flickorna började nu bläddra tillsammans i boken, men då de skulle lägga den uti skåpet, föll den bakom det samma. Ebba försötte då att få bort den och lyckades äfwen, men ett blad, just det samma, hwarpå slickan war målad, föll tillbaka bakom skåpet. Detta märkte Ebba likwäl ej, Rosa icke heller, utan de fortforo att prata och leka. När klassen åter började, sade lärarinnan: "wi hafwa nu innanläsning och derefter räkning, men efter Ebba S. har tandvärk, så får hon gå hem nu redan." Ebba tackade och gick sin väg. Flera flickor hade redan läst, då turen kom till en som hette Elna T. . . Hon läste först litet, men stannade tvärt och sade: "Mam-sell, här är ett blad borta." "Swad! ett blad borta ifrån min dyrbara bok! Swem

har gjort det!" Intet svar. "Swem har gjort det!" upprepade lärarinnan, vred. Nu hördes någon svara: "jag har gjort det, mam-sell." Det war Rosa, som sade så. Hon anade genast, då det blef fråga om bladet, att det hade varit Ebba, som, då hon fällt boken bakom skåpet, ej märkt att bladet fallit ut. Rosa wille dock ej säga att det varit Ebba, ty hon wiste att denna då skulle blifwit strängt straffad, emedan lärarinnan förbjudit dem att röra wid boken annat än när de läste i den. "Suru wågade du tagga boken?" frågade lärarinnan. "Jag såg på bilderna och fällde sedan boken bakom skåpet, och bladet blef säkert der bakom." — "Det war mycket illa gjort af dig, men efter du bekant ditt fel, så skall du endast få endel af straffet, du får nemligen i morgon, som är söndag, komma hit till skolan och blifwa här så länge, tills jag säger dig till." Det smärtade Rosa att måsta lida ett straff aldeles oskyldigt, men hon beslöt att hellre tåga än att blottställa sin wän.

Så gjorde hon ock. Andra dagen kom hon ganska riktigt till skolan, och blef der ända till kl. 7 på aftonen. Under tiden war hon i tillfälle att öfvertänka hela widden af sitt straff. Först och främst den skammen att inför hela skolan blifwa tadelad och straffad för olydnad, sedan att måste sitta ensam i klassen en hel söndag, och för det tredje, huru ledsna woro ej föräldrarna, då de fingo höra att deras dotter, som förut ej hade varit straffad, nu skulle blifwa det för första gången, och det för olydnad. Men ännu en sak: skulle ej Ebba nu wänta henne till sig? Kanste skulle hon skicka och fråga hvarföre Rosa ej kom, och då måste föräldrarna ju säga det, hwilket wore mycket ledsamt. Hela staden skulle få weta deraf. Nä! hvarföre skulle de taga den boken! så tänkte Rosa och gret. Mot aftonen kom lärarinnan och Rosa gick hem.

Dagen derpå, när Rosa och Ebba åter träffades, sade Ebba: "Nå, Rosa, du war

ej i går hos mig, fastän du lofwade." — "Jag kunde ej komma." — "Hvarföre icke?" — "Emedan jag war i skolan på arrest." "På arrest! hwad i all werlden hade du då gjort?" frågade Ebba, högeligen förwånad. "Nå det war en sak som jag gjorde. . . . wi skola ej tala derom." "So men, Rosa, jag måste få weta det, och jag anar någonting. War det kanske för att wi rörde boken, ja säkert! ack, att jag skulle göra det, men det skall lärarinnan få weta, att det ej war du allena!" "Kära Ebba", sade nu Rosa, "icke war det för den skull, men. . . ." "Men hwad då? ack, will du ej säga mig det, jag är ju din vän! söta Rosa, säg mig det." — "Nå, jag säger dig det, men du får ej säga det för någon, lofwar du det?" Ebba låtsade ej höra hwad Rosa sade, ty hon gissade att det war för bokens skull som Rosa fått straff, hon had nu Rosa att berättat. Och Rosa berättade allt. Då hon slutat, sade Ebba: "Sag tackar dig, Rosa, att du är så beskedlig, men bättre hade varit om

jag sjelf hade fått lida mitt förtjenta straff." Nu inträdde lärarinnan. Ebba gick då fram till henne och sade huru det varit med hofken och huru Rosa fått lida ofkyldigt. Lärarinnan gick då till Rosa, kyfste först henne och sedan Ebba och sade: "Straffet, som Rosa fått lida, kan ej tagas tillbaka, dock försäkrar jag er båda, att om ni hädanefter uppför eder som hittills, så behöfwen i alldrig frukta för straff. Varen alltid lika goda vännier, kära barn, som hittills."

Många, många år hade förgått sedan denna lilla händelse i skolan. Ebba H. hade förlorat sina föräldrar och med detsamma sitt hem. Det återstod ej annat för henne att göra än att träda i tjänst. Hennes vän Rosa hade redan wid 16 års ålder varit tvungen att göra detsamma. Ebba var nu 19 år. Sedan hon besörit om att hennes faders skulder blifwit betalda, tog hon resten af penningarne, hwilket ej war mycket, och begaf sig på wäg för att söka tjänst. Hon kom till ett stort och wac-

kert hus wid landsvägen. Der gick hon in i köket, der kunde de kanske behöfwa någon tjänsteflicka. När hon inkom woro flera pigor sysselsatta med att tillaga qwälsmaten och andra sysslor; äfwen frun sjelf war der inne. Den sistnämnda såg ej särdeles wänlig ut: hennes små, grå ögon höllo äfwen på att skrämma den stackars Ebba, men hon repade mod och frågade i en ödmjuk ton, om frun behöfde en tjänsteflicka. "Jaha, det behöfwer jag wisst, men hon ser just ej ut att duga till sådant, så hwit och fin som wore hon en mamsell minsann." — "Nog orkar jag arbeta", sade Ebba lika ödmjukt. "Orkar du bära en så watten?" — "Ja, nu orkar jag det." — "Jaså, nå kan du sy?" — "Ja." — "Har du orlofsedel, så wisa mig den." — "Jag har ej tjänat förut." "Jaså, nå hwad är du då för en landstrykersta?" — "Jag är ingen landstrykersta. Min far war rådmän, men han dog nyli- gen, och min moder följde honom snart i grafwen, jag har nu ingen annan utwäg än att

tjena." "Saså, nå", sade frun blidlad, "will du blifwa barnpiga hos mig?" — "Mycket gerna." De kommo nu öfverens om lön och Ebba fick redan samma dag börja sin tjänst. Frun förde henne i barnkammaren. Just som de kommo i dörren höllo två stygga pojkar på att slå; en 6 å 7 års gammal flicka satt på golfwet, och lipade, men en liten, som tycktes vara 2 eller 3 års gammal, satt helt tyst och stilla på golfwet. "Desse barn skall du hafwa under din wård. Den här gossen heter Hjalmar, den här heter Onni, den lilla flickan heter Sally och den minsta heter Elma. Se så barn, här är er nya jungfru, hon heter Ebba. Låt bli Hjalmar att förtveta din bror. Du får defutom ståda detta rum och föröfrigt wa barnen. Men det säger jag dig, aldrig får du gråla på dem och understå dig ej att slå dem. Barnen komma strax och klaga när Ebba grålar på er!" — "Ja, ja, mamma lilla", ropade de stygga barnen, glada att få klaga när som helst.

Frun aflägsnade sig. Ebba war nu mycket ängslig. När hon hade blifwit så bemött redan första aften, huru skulle det sedan blifwa; och så stygga de barnen woro! ad huru skulle detta sluta? Hon tog nu den yngsta flickan i famnen, denna tycktes wara ett älsfligt barn. Hon pratade så nått om sina doctur och lefsaker. Ebba började sedan bädda sängarne och lägga barnen till sängs. Det war ett elände. Pojkarne sade att hon ej wel deras kläder tillräckligt slätt ihop. Sally lipade för att wattnet war för kallt och Onni sade att bädden war för hård, o. s. w. Endast lilla Elma war snäll; hon lät både kläda af och tvätta sig samt insomnade stilla och lugn i sin lilla wägga, under det Ebba sjöng några nätta wisor. Så war då den första aftenen slut. Andra morgonen gick hon in i barnkammaren för att kläda barnen. Hjalmar hade slagit lilla Elma så hon gret, men strax när hon såg Ebba, tystnade hon och sträckte leende sina små armar emot henne. Ebba började

då kläda henne till först, ty hon var ju minst, men då började gossarne gråla och hotade att gå och klaga om Ebba ej wille kläda dem först. "Kanste kunna små herrarne kläda litet på sig till börja med, så länge jag kläder på lilla Elma." — "Tycker du att wi skola sjelfwa kläda på oss, när mamma har sagt att du skall göra det?" — "Söta herr Onni, lilla Elma blir otålig, hon är så liten." — "Jag skall wisa dig hur jag will wänta, se här!" den obestfellige gossen tog nu ett ridspö från wäggen och slog henne några gånger kring axlarna. Ebba började gråta och helt ödmjukt kläda på gossarne. Men Elma började ej gråta utan gick till Ebba, klappade henne och sade: "gråt inte. Ebba, Onni ä' obestfeli." Ebba wände sig om och kyssste den lilla flickan. "Du får ej kyssa wår syster!" sade Gjalmar och stötte till Ebba med samma fot, hwarpå hon just höll på att draga stöfsweln.

När barnen woro klädda och rummet städat, satte Ebba sig att sy. Barnen kom-

mo äfwen in och började leka. Då frun inträdde, började hon tala med Ebba om arbetet, men då hon märkte att Ebba gråtit, sade hon: "hwar går åt dig? hwarföre har du gråtit? Inte hjälper det, kära du, att sipa! Har du ledsamt så arbeta endast flitigt, så får du roligt. Elma är wäl en liten, kinkig unge, men Sally är en snäll flicka." Hon kyssste den sistnämnde och gick sin wäg.

Så hade en liten tid förflutit; det war nu just före allhelgon, då Ebba en eftermiddag kom ut i köket. Frun höll på att tala der med en ung flicka. "Kosa", sade Ebba och flög i hennes famn. "Ebba!" sade den främmande och de båda wännerna greto af glädje. Men detta tyckte den owänliga frun alls icke om. Hon tog Ebba i armen och ryckte henne bort, under det hon sade: "jag skall säga er, att pigor ej få bära sig åt så der i sin matmors närvaro." I det samma skjöt hon Ebba ut genom dörrn. Ebba gick åter till barnkammaren till sitt

arbete, Iesjen öfwer att ej ens fått tala ett enda ord med wännen, som hon ej träffat på många år. Efter en stund kom Dnni inspringande och ropade: "wet du hwad, Ebba, wi få en ny huspiga, hon är så wacker, mycket wackerare än du, och heter Rosa, tänk, så wackert namn! Hwad är Ebba för ett namn, det är juft som bjebba!" — "Ja", sade Hjalmar, "men om den unga pigan tänker blifwa lika stygg som Ebba, så tager jag min pisse och slår henne som jag har slagit Ebba också." — "Naturligtwis!" sade Dnni. När Ebba hörde hwad Dnni sade, blef hon så glad och hade så gerna gått ut i köket till sin wän, men det fick hon ju ej. Ack, hwad det war Iesamt! Men en gång skulle hon ju ändock få träffa henne, efter de skulle tjena tillsammans. Snart blef hennes önskan uppfylld. Fruen kom för att presentera sina barn för Rosa, samt wisa henne barnkammaren och det rum der Ebba bodde. "Se så, här är det rum der Ebba bor, der får du också bo." Detta glad-

de Ebba och Rosa, hwilka sågo på hwarandra med glädjestrålände blickar. Detta märkte ej frun. Hade hon märkt det, så hade hon wist icke låtit Rosa bo hos Ebba, ty så stygg war hon.

Unga af tjenstefolket woro så lyckliga som Ebba och Rosa. Om dagen sutto de tillsammans och sydde, när deras syflor woro undangjorda, och om afton — ack, då woro de än lyckligare: Då fingo de prata så mycket de wille och hade så roligt. Det enda som störde deras lycka, war fruns kinkighet och de stygga barnen. Dersföre beslöto de ock att söka sig ett annat ställe. En söndag fick Rosa besöka sina föräldrar och hade då i kommission att skaffa åt dem begge ett ställe. När hon kom tillbaka, sade hon sig hafwa fått ett utmärkt godt ställe för dem båda. — "Nå, det war bra." — "Du blir åter på barnen och jag blir husa." "Det war bra att jag blir på barnen, det är dock den lindrigaste tjenst, om bara barnen skulle wara beskedliga." —

"Jag hörde af menniskorna i socken, att wär-
dinnan i huset skall wara ett mönster; bar-
nen skola wara alldeles utomordentliga."
"Mätte det bara wara så."

Nu war det 1 maj och tjenstefolket skulle
flytta. Åsven Ebba och Rosa skulle flytta;
de packade in sina saker och lagade sig i ord-
ning. Skjutsgossen stod på gården och wän-
tade med sin häst. Ännu en gång gick
Ebba in för att taga affed af lilla Elma,
sedan skulle hon fara bort. Men när hon
kom i kölet, kom Rosa emot henne och sa-
de: "Kan du tänka dig, detta herrskap har skic-
kat efter oss med egen häst." — "Si, det är ett
herrskap som duger!" sade Ebba. De gingo
nu ut, skickade bort skjutsgossen, och satte
sig sjelfwa uti för att fara till sitt nya
ställe. Under vägen hade de båda wän-
nerna god tid att prata om ett och hwarje.
"Så, att det är en prestgård, dit wi komma?"
sade Ebba. "Ja, så är det, och wet du, jag
hörde af Maria C., som tjente der i så
många år, att de äro utmärkt goda och

gudfruktiga menniskor. De hafwa, wet du,
6 eller 7 barn." — "Allt wet du od." —
"Jag wet tillochmed hwad de heta, den äldsta
heter Emil, den andre Frans, sedan Mar-
tin, Adèle, Maria; ja, flere äro de ej hel-
ler. Emil skall wara gymnast, och Frans
lärer wara i skolan, men de öfriga äro
hemma." Så pratade wännerna och tiden
gick fort. Nu kommo de till en höjd, då
sade gossen, som förde för dem: "Se nu, der
är prestgården, mätte jungfrurna bara tris-
was!" — "Se så", sade han efter en stund,
"nu föra wi upp till gården, genom allén."

Nu woro de på gården. Der lekte en
gosse och tvenne flickor stodo på trappan;
de woro mycket enkelt men snygt klädda.
I kölet stod prostinnan. Hon såg så god
och wänlig ut med sitt bruna hår och blåa
ögon, att de båda tjensteflickorna kände
sig helt lyckliga. "Nå, god dag, kära barn",
sade hon wänligt och gick strax emot dem;
"mätte ni nu triswas och wi blifwa nöjda med
hwarandra. Huru heten I?" — "Jag heter

Ebba, min kamrat Rosa." "Så; nå det war ju Ebba som skulle blifwa på barnen?" "Ja." Fruen wände sig åt ett af de inre rummen och ropade sina små flickor. Då dessa kommo, sade hon: "se här äro mina flickor, Adèle och Maria, en liten unge Josefwer derinne; hon är bara 2 år och heter Manny. Bara ni nu lagt era saker i ordning, skola wi gå att se på henne." Så pratade den goda prostinnan och gjorde sig bekant med flickorna. Lilla Maria, en liten, älskelig flicka om 4 år, tog Ebba wid handen och förde henne till barnkammaren. "Ser du", sade hon, "här är lilla Manny; är hon icke söt? Men hwad heter du?" Ebba sade sitt namn och började sedan prata med barnflickan, hwilken sade sig wara mycket nöjd, och sade slutligen: "ja, om jungfrun ej blir nöjd, så wet jag ej; en så god och älskwärd prest och husfader, som war husbond', fins wäl ej heller här på jorden; en sådan husmoder som war, men barnen — ja englarne äro ej sådana, som de! Jag

hade wist aldrig flyttat härifrån, om jag ej hade en fattig och sjuk mor, som nödwändigt will hafwa mig hem, så att jag nu måste lemna mitt goda ställe." Nu war Ebba lycklig. Ett godt ställe, godt husbondefolk, beskedliga barn och hwad kan en tjenstflicka mera önska? Åsven Rosa war nöjd.

En dag sade Adèle: "wet du, Ebba, jag skulle wilja gifwa den här kragen åt mamma till julklapp, men jag broderar så långsamt att den ej blir färdig." "Nå, jag skall hjälpa mamsell." "Du? icke kan wäl du brodera?" — "Åh ju", war swaret, "nog kan jag wäl det." — "Men huru i all werlden . . . du har wäl ej gått i skolan . . ." — "Jo, det har jag wist, i T . . ." — "Nå, i T . . .! men är du då bättre folks . . . för låt, herrskapsbarn?" — "Min far war rådsman och han dog, dertfore blef jag sedan fattig." — "Nå, söta Ebba, efter du kan, will du då hjälpa mig?" — "Ja, så gerna; får jag nu se den." Adèle sprang efter kragen

och Ebba sade sig nog kunna sy den. Adèle war förtjust och öfverhopade henne med smeknamn.

När julaston kom och modren fick sin frage, förundrade hon sig öfver att Adèle kunde sy så bra. Då sade Adèle: "älskade mamma, jag wille så gerna få denna frage färdig, men för mina många lexors skull kunde jag ej fått den färdig, om ej Ebba varit så snäll och hjälpt mig. Ser mamma, dessa ställen, som äro så wäl sydda, har Ebba broderat, de öfriga jag." — "Ebba? kan Ebba brodera?" frågade modren. "Mamma lilla, hon har gått i skola i staden T" Modren talade sedan med Ebba, hwilken fick berättat hela sin lefnadshistoria för prostinnan. Åfwen om Rosa talade hon mycket.

Öfrån den stunden blefwo Ebba och Rosa ej mera hållna som tjenare, utan mera som wänner och medhjelparinnor i huset.

Åbo, G. W. Wilén & Co., 1865.

Imprimatur. Carl v. Schoultz.

6:c h

nyval
et beso
sa Ann

Penni-Bibliotheket

hafwa 12 häften utkommit,
hvilka innehålla:

1:a häftet:

Munnan.

"Swarje åretid har sin trefnad."

2:a häftet:

Ziguenerstän.

Tiggargossen.

Kusinerne.

3:e häftet:

Första Maj eller Ångspöket.

Sjökaptenen.

4:e häftet:

Den wärnlöse.

Fattig och Rik.

Bönhörelsen.

5:e häftet:

De wilssegångne.

Ridten.

Morgonstund har guld i munn.

6:e häftet:

Invallden.

Et besök i en snust bondstuga.

Lilla Anna.